

POËZIE

VAN BART MOEYAERT

Bart Moeyaert als Stadsdichter van
Antwerpen

door Martina Veliká

VOOR HIJ DEBUTEERDE:

- ◉ 1999:

fotoboek over bruiloften van Elisabeth Broekaert:

„Let’s stick together“

- ◉ Bart bezorgde er 8 gedichten voor

- ◉ meteen in het Engels

ZIJN DEBUUT

⦿ 2003:

,Verzamel de liefde‘

⦿ over de liefde, maar ook over het hier en nu, over een kamer, een ochtend, een hand, over woorden en hoe ontoereikend die zijn kunnen wanneer je wil zeggen waar het om gaat

VERZAMEL DE LIEFDE

○ SIBERIË

Geef me je jas
van bont en teddyberen.
Leg je arm om me heen
en al je winterkleren.
Zoen me
tot ik warm word.
Zoen me
tot ik spin.
Trek je eigen huid dan uit,
stop mij er onder in.
Sus me met je hartslag:
wij ons wij ons wij ons.
Maak van dit veel te grote bed
een heel klein fort van dons.

VERZAMEL DE LIEFDE

○ DIT

Van alles wat ik schreef
zijn dit het minste woorden.
En tel ze na, het zijn er
nog te veel: zelf houd ik van
mijn mond vol tanden,
het aaien van dit blad, de
woordenschat van mijn
twee handen, het stokken
van mijn adem als ik zeg
dat ik je hier niet kan
vertellen wie of wat ik
voor je ben, omdat papier
me in de weg zit, en ik
het juiste woord niet ken.

VERZAMEL DE LIEFDE

◉ BEKENTENIS

Ik mag je.

Nee. Ik mag je niet.

Ik moet je. Dat bedoel ik.

Ik heb je lief.

Nee. Heb ik niet.

Ik word je lief. Dat voel ik.

Ik ga met jou.

Nee. Ga ik niet.

Ik sta je bij. Beloof ik.

Ben stapel op je.

Hou je vast.

Ik. Hou. Van. Jou.

Geloof ik.

TWEEDE BUNDEL

- ◉ 2008:
,Gedichten voor gelukkige mensen‘
- ◉ ook de stadsdichten over Antwerpen erin
- ◉ genomineerd voor J.C.Bloem Poëzieprijs in 2009

GEDICHTEN VOOR GELUKKIGE MENSEN

◉ GEDICHT VOOR GELUKKIGE MENSEN

Van alle mensen die
het lachen is vergaan,
loopt een op de drie blind over je heen
en kijkt dan om.
De wereld is juist niet van iedereen,
dat slag.
De overige twee vallen niet op.
Hun armen bungelen halfstok.
Onder hun tong zit gram.
Ze kennen haast geen zinnen
zonder tss.
Zo zuinig zijn ze op hun lucht.
Je staat erin voor je het weet.
Heb ik iets van je aan misschien
is uit hun mond geen vraag.
Een wenk: kijk naast hun kleren.
Wijs naar elkaar, wijs naar
het water met de zon erboven.
Zeg blije dingen als:
wij moeten zeer de moeite zijn,
als zelfs de zee tot hier komt,
weggaat
en zich weer bedenkt.

STADSDICHTER VAN ANTWERPEN

- ◉ Antwerpen was de eerste Vlaamse stad met een **stadsdichter**.
- ◉ Zijn taak bestaat erin om gedurende **24 maanden** minimum 12 gedichten te schrijven over wat er reilt en zeilt in Antwerpen. Over grootse gebeurtenissen of kleine voorvallen. Over wat hem treft in het dagelijkse Antwerpse leven.
- ◉ Te lezen op straat, in krant, in het straatbeeld, op allerlei sites en podcasts OF in de inkomhal van het Letterenhuis in Antwerpen

STADSDICHTER VAN ANTWERPEN

- ◉ De stadsdichter begint zijn functie op Gedichtendag in januari uitoefenen
- ◉ Vorige stadsdichters in Antwerpen:
Tom Lanoye, Ramsey Nasr, Joke van Leeuwen
- ◉ Huidige stadsdichter is Peter Holvoet-Hanssen

STADSDICHTER VAN ANTWERPEN

- ◉ Bart Moeyaert vanaf 26 januari 2006 tot Gedichtendag in 2008
- ◉ Hij schreef 15 stadsgedichten
- ◉ Zijn allereerste stadsgedicht werd op de dag van Barts aanstelling als stadsdichter de wereld ingestuurd. Het gedicht is door Gazet van Antwerpen in zes talen op deurhangers gedrukt, en op 30.000 exemplaren door vrijwilligers over de gehele stad verspreid. De titel 'Nieuwstad 14' verwijst naar het eerste adres in Antwerpen waar Bart Moeyaert heeft gewoond, dat was in 1988 en 1989.

STADSDICHTER VAN ANTWERPEN

◉ NIEUWSTAD 14

Ik was bezoek dat langer bleef en anders sprak,
maar ik misstond niet in de kamer. Een beetje
als een schemerlamp die op den duur de sleutel kreeg.
Ik deed niet ongezellig, en in mijn buurt was het
aan tafel minder leeg. Maar nog liet niemand na
mij af en toe te wijzen op mijn tong, mijn grond.
Dan noemden ze mij onverwacht weer anderman
en zonden mij naar huis, terwijl ik juist begon
te wennen aan de lucht en onderhand ook dacht
dat ik een hart veroverd had. Maar niets was
minder waar dan dat. Op tijd en stond werd
naar mijn stoel gekeken, gepolst of ik al wortel
schoot. Ik hield mijn mond en vond het krassen
van de meeuwen geen goed teken. Hoe kwam
het dat ik binnen zat en tegelijk nog buiten stond.

STADSDICHTER VAN ANTWERPEN

- ◉ **DIRIGENT**

Als de regen traag blijft vallen
en het licht wordt als aan zee,
sluit de ochtend naadloos
op de avond aan. Dat klinkt

als somberheid, maar niet
per se. Je hoeft niet alles
in mineur te zingen. Je doet
de dingen met je beste been
vooruit. Aan donker zit altijd
een kant die glanst zoals
de natte straat. Het heet ook
hondenweer voor iets.

Is het niet grappig dat je
je evenwicht verliest bij het
schudden van je vacht.
Je weet dat oefenen niet

bij het leven hoort. Alles is
altijd voor echt. Je moet
de straat op en verdrinken,
je borstzak brandend van

het kaartje voor een stoel
dicht bij de dirigent. Hij wijst
je met het tillen van zijn
handen op het belang van
het moment.

- ◉ Het vijftiende stadsgedicht, 'Dirigent', schreef Bart ter gelegenheid van de opening van de gerenoveerde Vlaamse Opera in Antwerpen. Vanaf 17 november stond het gedicht op alle tickets van de Vlaamse Opera, en in januari 2008 werd het aangebracht op de muur van het ticketingkantoor aan de Frankrijklei.

DICHTBUNDEL

- ◉ 2007:
,Vlees is het mooiste‘
- ◉ Hij maakte een persoonlijke keuze van honderd gedichten van o.a. Hugo Claus, Anna Enquist, Al Galidi, Judith Herzberg, Ingmar Heytze, Gerrit Komrij, Antjie Krog, Ted van Lieshout, Erwin Mortier, Ramsey Nasr, Paul Snoek, Toon Tellegen en vele anderen over anatomie, zintuiglijkheid, intimiteit, erotiek, lichaamsdelen...
- ◉ **Elisabeth Broekaert** maakte kwetsbare, innemende en confronterende naaktportretten.

**BEDANKT VOOR
JULLIE AANDACHT!**